

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. Варна, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Иванка Д. Дрингова
И. Влагова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20223100502245 по описа за 2022 година
за да се произнесе,
взе предвид:

Въззивното производство е образувано по реда на чл.258 и сл. ГПК, по повод подадената **въззивна жалба вх.№ 59833/ 31.08.2022 от И. Д. П. ЕГН-***** и Г. Д. П. ЕГН-*******, двамата с адрес гр.Варна ж.к.,Т." ***, **чрез процесуален представител и съдебен адрес** адв.Венц.С. - гр.Варна ул.,Б.К." ***, срещу решението на ВРС-25с-в № 2651/9.08.2022г, постановено по гр.д.№ 8793/2021г, на осн.чл.247 ГПК, с което е отхвърлена подадената от тях молба за поправка в основното решение

Считат, че с така постановеното решение съдът потвърждавал, че е извършил съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като е обсъждал релевантни за спора факти, които ищецът не оспорва.

Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.153 ГПК на доказване подлежат спорните факти от значение за решаване на делото, а съобразно чл.154 ал.2 ГПК не е необходимо да се доказват факти, за които съществува установено от закон предположение.

Считат, че след като ищецът не е оспорил твърдяното от ответниците авансово

удържане на данък по ЗДДФЛ в размер на 137лв още с писмения отговор, то това твърдение не е било спорно и е стояло извън предмета на доказване. Нещо повече, авансовото удържане на данъка е законова презумпция, която не е оспорена по надлежния ред от ищеца.

В този смисъл считат, че е допуснато нарушение на съдопроизводствените правила – нормата на чл.153 ГПК /така в решение № 258/1.07.2015г по гр.д.№ 909/2015г на IV ГО на ВКС/.

С оглед горното, молят за отмяната решението на ВРС, като вместо него бъде постановено друго за уважаването на молбата им вх.№ 49434/19.07.2022г, като бъде допусната поправка на очевидна фактическа грешка, с която е прието, че общо платената сума от И. Д. П. и Г. Д. П. за процесния период е в размер на 1750лв вместо посочените в решението 1633лв или да бъде допълнено решението в този смисъл, доколкото на осн.чл.31 ал.1 ЗДДФЛ вр.чл.44 ал.4 от същия закон, сума в размер на 137лв, представляващ дължимия авансов данък от ищцата, е била внесена от платците-ответници в НАП по силата на законово задължение.

В срока по чл.263 ГПК не е подаден писмен отговор от М. Д. Т. и Т. Л. Т..

Производството е образувано по реда на чл.247 ГПК по подадената от ответниците И. Д. П. и Г. Д. П. молба с искане за извършване на поправка на явна фактическа грешка в постановеното по делото решение в частта относно произнасянето по претенцията с правно основание чл.31 ал.2 ЗС с твърдение, че съдът е допуснал грешка при формиране на изводите си относно общия размер на платеното от тях обезщетение за ползването на имота.

Сочат, че общо платената сума била в размер на 1750лв, като сумата от 137лв била удържана за ДОД, който бил нареден в полза на ТД на НАП-Варна.

Ответната страна по молбата-ищци в делбеното производство са подали писмен отговор за произнасянето на съда по отправеното искане съобразно събраните по делото доказателства.

За да приеме за неоснователно искането на ответниците за допускане на поправка на ОФГ в диспозитива на постановеното решение № 2116/28.06.2022 ВРС е посочил, че от мотивите на същото е видно, че претенцията на ищците по чл.31 ал.2 ЗС е била частично уважена. РС е формирал извод за размера на заплатеното обезщетение за процесния период съобразно представените доказателства /платежни нареждания/, сумите по които са общо в размер на 1633лв.

Твърдения за предварително удържан ДОД ответниците заявяват едва с молбата си по чл.247 ГПК. При това, няма ангажирани доказателства в тази насока.

Пропускът страната своевременно да заяви твърденията си и да ангажира доказателствата си в тази връзка, не може да бъде преодолян чрез производството по чл.247 ГПК.

Налице е ясно формирана воля от съда, съобразена с представените по делото

доказателства, която е обективизирана и в диспозитива на съдебния акт. Казано с други думи, не се констатира разминаване между волята на съда, обективизирана в мотивите, и тази – в диспозитива, което да налага отстраняване на допуснатата очевидна фактическа грешка.

Затова няма основание за уважаването на подадената молба.

Споделянето от въззивния съд изложените мотиви предпоставя потвърждаване постановеното от ВРС решение

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-25с-в № 2651/ 9.08.2022г по гр.д.№ 8793/2021г, постановено на осн. чл.247 ГПК, с което е отхвърлена подадената от И. Д. П. ЕГН-***** и Г. Д. П. ЕГН-*****, двамата с адрес гр.Варна ж.к.,Т." ***, чрез процесуален представител и съд.адрес адв.В.С. - гр.Варна ул.,Б.К." ***, молба за допускане поправка в основното решение № 2116/28.06.2022 в частта, с която присъдената в полза на ищите М. Д. Т. и Т. Л. Т. сума от 542лв бъде коригирана, като бъде намалена със сумата от 132лв, представляваща заплатен от ответниците ДОД.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от уведомяването на страните

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____